

ELIAS

8 februari 2010

Het geboorteverhaal van Elias kan niet los gezien worden van de vijf jaar die er aan vooraf gingen. Mijn man en ik zijn getrouwd in de lente van 2005. We waren er vast van overtuigd om zo snel mogelijk kinderen te krijgen. Die naÃ-ve gedachte moesten we voor enkele jaren opbergen. Na heel wat medische omzwervingen werd er geconcludeerd dat wij beide verminderd vruchtbaar waren. Uiteindelijk bleek dat ICSI voor ons de enige mogelijkheid was om een eigen kind te krijgen. Die jaren van vruchtbaarheidsbehandelingen waren zeer zwaar. Het weegt op je gezondheid, tijdsbesteding, werk, sociale contacten en vooral op je relatie. Het heeft van ons beide een ander mens gemaakt.

De ICSI-behandeling werd opgestart en het eerste embryo werd met succes teruggeplaatst. Plots werden wij niet meer van dag tot dag opgevolgd door het team van de fertiliteitkliniek, maar kwamen we terug bij de reguliere gynaecoloog terecht. Die gewone gynaecoloog bleek heel wat minder informatief te zijn dan de mensen van het UZ. Ik had het gevoel dat ik in een groot onbekend gat viel. Ik trok me dit zo weinig mogelijk aan en beleefde de zwangerschap onder het motto: â€œAls al die anderen dat kunnen, kan ik dat ook.â€ Na al die jaren hopen en streven durfde ik gewoon niet toegeven dat ik me heel onzeker voelde. Ik durfde al zeker niet klagen over het feit dat een zwangerschap niet altijd even prettig is.

Onze dochter werd geboren in augustus 2008. Het was van bij de geboorte helemaal geen gemakkelijke baby. Ze krijste dat horen en zien vergingen. Ik was nog maar net bevallen en had meer dan 24u niets gegeten. Ik vroeg aan een verpleegster om mijn dochter eventjes te troosten zodat ik kon eten. â€œKan je het nu al niet aan?â€ was het antwoord. Tijdens heel mijn verblijf in het ziekenhuis heb ik zo goed als niets geslapen, net als mijn dochter. Ik had de indruk dat de mensen van de kraamafdeling mij vooral kwamen vertellen wat ik moest doen en laten. Maar niemand die interesse leek te hebben in hoe ik me erbij voelde. Mijn man werd al helemaal niet betrokken bij het verhaal, terwijl we al het voorgaande als koppel hadden doorgemaakt.

Ik had vanaf dag 3 door dat er iets niet goed zat met de voeding van onze dochter. Al mijn vragen over de mogelijkheid op reflux of een probleem met de borstvoeding werden weggewuifd. â€œMaar mevrouw, je wil toch het beste voor je kindje?â€ was het antwoord waarmee ik het kon doen. Ik voelde me ellendig. Weer durfde ik niet klagen want ik had eindelijk datgene waar ik al die jaren zo veel voor had opgegeven. Mijn man en ik konden dit niet langer alleen aan. Geheel toevallig kwamen we bij Delphine terecht met het probleem met de borstvoeding. Zij was de eerste die naar mijn klachten luisterde. Zij was de enige die ook naar mijn man zijn verhaal luisterde. Zij was de eerste die vaststelde dat er inderdaad een probleem was. Haar aanpak gaf me langzaam maar zeker mijn zelfvertrouwen terug. Ik kon eindelijk met mijn dochter de band opbouwen die we nodig hadden. (later kreeg ik trouwens ook gelijk wat die reflux betref)

Toen wij voor de tweede maal een embryo lieten terugplaatsen was dat opnieuw onmiddellijk gelukt. Ik was er zeker van dat ik het deze keer anders zou aanpakken. Ik ben vrij vlug naar Delphine gestapt om me te begeleiden. Ik heb ervoor gekozen om zo kort mogelijk in het ziekenhuis te verblijven. In mijn omgeving waren er bitter weinig mensen die de keuze begrepen of ondersteunden. Maar mijn man en ik waren zeker van ons stuk en lieten ons niet van de wijs brengen. Wij hebben de bevalling en de kraamtijd kunnen aanpakken zoals we dat zelf wilden.

Delphine loodste ons langs elke twijfel. Ze voelde heel goed aan waar we steun nodig hadden en waar we het zelf aankonden. Het is een wereld van verschil. Ik ben de gelukkige moeder van een zeer rustig zoontje. Zijn grote zus is een vrolijke peuter die hele dagen loopt te zingen. Ons gezin is eindelijk zoals we het altijd hadden gedroomd.